

PARLA EL FRONT PATRIÒTIC MANUEL RODRÍGUEZ

«Matarem Pinochet»

La setmana passada un espectacular atemptat revelava, a Xile, la potència i la preparació de l'oposició armada al general Pinochet. I també la setmana passada EL TEMPS aconseguia connectar amb un dels responsables del FPMR de pas per Europa. Aquesta és, en rigorosa exclusiva, l'entrevista amb ell.

V. Partal

La veu, de dona, era taxativa: «Has de ser-hi a les set en punt». Ni un minut abans ni un minut després. L'entrevistat exigia, per endavant, la condició de no ser fotografiat: «Saben que sóc ací i em segueixen, però més val que no els facilitem la faena.» El seu nom —no valia la pena preguntar si era autèntic o no— Raül Bridó. Xilè. Membre del Front Patriòtic Manuel Rodríguez. L'indret de trobada, València. Un carrer discret, prop de l'estació del nord. A les set en punt, Raül, de mitjana estatura, bigot, cara de color coure, s'acosta al fanal on l'espere amb un exemplar d'EL TEMPS en les mans. Aquesta era la contrasenya. Sense aturar-se ni un segon, m'indica que el segueixa. Entrem en un bar pràcticament buit. Trac la gravadora. «No, no, ho hauràs de prendre a mà». Les precaucions són extremes. No fa ni quaranta-vuit hores que la seua organització ha estat a punt d'acabar amb la vida de César Augusto Pinochet.

«La policia i el govern espanyol —comença a explicar sense que jo pose en mig cap pregunta— saben que estic ací. I també l'ambaixada xilena i els seus serveis de policia. Per això tinc tanta cura de la meua seguretat. Creu-me, no és perquè sí».

—*Ja me'n faig càrrec. La repressió que ha desencadenat el vostre atemptat ha estat brutal. Alguns mitjans d'informació europea han dit que el que preteníeu no era més que esglaiar-lo, ¿què hi ha de cert en això?*

—Res de res. Nosaltres volíem, i volem, matar Pinochet. No ha pogut ser aquesta vegada, però crec que hem aconseguit una cosa molt important. Hem aconseguit demostrar al nostre poble que el dictador té por, que es mor de por davant una acció nostra.

Fins ara, era ell l'únic home a Xile que podia esglaiar. Ara sap que no pot estar tranquil ja. I això és, claríssimament, una gran victòria i una dosi important de moral per al poble. Allò que diuen certs periòdics, però, no ens sorprèn. Hi ha mitjans d'informació, com ací *El País*, que tersivergen sistemàticament el sentit i la realitat del FPMR.

—*¿Per què no l'expliques, doncs, tu mateix? ¿Què és en realitat el Front Patriòtic Manuel Rodríguez?*

—Som un moviment político-militar que es planteja una estratègia de lluita inserida en la del poble xilè. El nostre objectiu és contribuir al final de la dictadura, acabar amb Pinochet i el seu règim. I, dins aquest objectiu, ens autoassignem un paper, en el terreny militar i paramilitar, d'aquesta lluita. El Front no vol traure espai polític a ningú. Entenem que a Xile ja hi ha hagut suficients partits representatius dels sectors socials de què formen part. Però hem vist que la lluita és incompleta i que cal ferir Pinochet també amb les armes a la mà. Per això, nosaltres varem nàixer l'any 1983, disposats a assumir el paper que ens hem autoadjudicat.

—*¿Per què exactament el 1983?*

—Perquè aquell any les grans protestes contra la dictadura es van veure frenades per la por de la gent, que estava cansada d'eixir al carrer i rebre contínuament cops sense més. No hi havia autodefensa i per això les accions del nostre grup aviat foren vistes amb simpatia. Fins i tot, puc contar-te que en les poblacions han aparegut unes Milícies Rodriguistes que actuen com a grups d'autodefensa en cas de mobilitzacions.

—*¿Aquestes Milícies formen part del FPMR?*

—No. No en formen part.

—*¿I, doncs, quina és l'estructura de la vostra organització?*

«Cal no ser ingenus: Pinochet s'hauria inventat cetar la repressió».

—Tenim una organització d'estructura piramidal, al cim de la qual hi ha un Alt Comandament, format per dotze comandants regionals que representen totes les regions del país. Cinc d'ells, però, tenen al seu càrrec la regió central, Santiago, Valparaíso, Concepción, on hi ha el vuitanta per cent de la població del país. D'ací cap avall ja hi ha les unitats amb els oficials, suboficials i rodriguistes.

—*¿D'aquesta estructura quina part és il·legal, clandestina?*

—Tota. I molt especialment les unitats especials que tenen al seu càrrec atemptats com el recent contra Pinochet. Són una mena d'unitats d'elit. Pel que fa a les accions que realitzem, puc dir-te que són de tres tipus: de propaganda, com ara segrestaments, assalts a emissores de ràdio per difondre comunicats, etc., d'autoabastament d'armes, i de càstig. Quan la dictadura assassina a un xilè, ja sap que el Front Patriòtic venjarà la seua mort.

—*I, ideològicament, ¿és cert que sou el braç armat del Partit Comunista?*

—Nosaltres ideològicament som patriotes, rodriguistes. El nostre objectiu únic és fer desaparèixer la dictadura, i no volem discutir què passarà quan aquesta caurà. Els partits polítics porten tretze anys, a Xile, discutint què fer quan caiga Pinochet. I Pinochet no cau. Nosaltres no volem perdre més temps. Malgrat això, és

aquells que lluiten contra el terror, contra una dictadura que ha convertit cada dia dels últims tretze anys en un onze de setembre de sang. De tota manera, és una reacció que ja esperàvem. La bandera d'aquests partits és la de l'oportunisme polític. Ells pensen que encara pot haver-hi un acord amb Pinochet. Ells són els que, amb la seua covardia, estan eternitzant la

l'exèrcit Pinochet no està tan segur com sembla. Hi ha soldats que creuen que cal conservar l'esperit patriòtic de l'exèrcit que fundà O'Higgins. I aquests vénen amb nosaltres. Luis González, el cap de les unitats del Front en la guarnició de Santiago, per exemple, és un militar amb divuit anys de carrera en l'exèrcit. I nosaltres mantenim una estructura en totes

les unitats de l'exèrcit. Ara són alguns soldats que es passen públicament al Front en una acció clarament propagandística. Vindrà dia que s'hi passaran unitats senceres.

—¿Pots contar alguna cosa més en concret del funcionament del Front?

—Ja suposaràs que no. Bé, pots dir que el nostre armament és bàsicament una metralleta brasilera, la P-24, curta, lleugera, de molt fàcil maneig. I que tot allò dels arsenals que el dictador diu que ens ha pres, totes les històries de vaixells russos, són mentida. Nosaltres aconseguim les armes fins i tot comprant-les a Xile. Avui dia, al meu país, es compra pràcticament tot.

—¿Què penseu de l'actitud dels països estrangers, i els Estats Units?

—Els Estats Units saben que quan acabe la dictadura no passarà com a Haití o Filipines. La gent no eixirà amb banderes americanes al carrer. O eixirà amb elles, sí, però per cremar-les. Els xilens no

hem oblidat que ells assassinaren el president Allende i acabaren amb el règim democràtic.

—¿El govern espanyol ven armes a Pinochet?

—Sí. I el partit en el govern convoca manifestacions en favor de la democràcia a Xile.

És difícil dir si la cara de Raúl, en contestar aquesta darrera pregunta era d'ironia o de ràbia. Donem per acabada la conversa, però encara vol matisar que «no serà el Front qui allibere Xile, serà tot el poble».

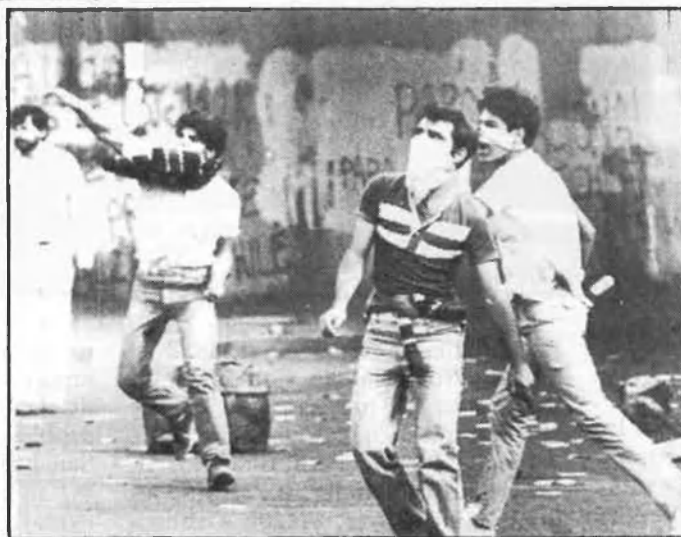
—¿Què fareu quan caiga Pinochet?

—Ja ho veurem quan això passe.

Encaixem les mans. Em diu que suposa que ens trobarem alguna altra vegada. Espere que sí. I que serà a Santiago de Xile. □

atemptat a fi d'en-

obvi que som antiimperialistes, que estem per un Xile no alineat internacionalment i que creiem profundament en el futur de Llatinoamèrica.

—No has aclarit això del PC...

—Nosaltres no tenim cap classe de relació amb el Partit Comunista. De cap classe. Però cal explicar que, avui, el PC és l'únic partit xilè que presta suport a totes les formes de lluita contra la dictadura.

En aquest sentit, són ells qui ens miren amb més simpatia. Però ja voldriem nosaltres que tots els partits fessen costat a totes les formes de lluita contra Pinochet.

—Des de l'oposició moderada, s'ha dit que les vostres accions no afavoreixen el procés polític actual de Xile.

A Europa, inclús, hi ha partits xilens que en parlar de vosaltres usen el mot «terroristes»...

—No pot anomenar-se terroristes

dictadura per por a no perdre el seu espai polític. Ara bé, si l'atemptat hagués tingut èxit, segur que se n'haurien alegrat. S'haurien passat a la feina ràpida per veure qui es quedava amb el poder. I una última qüestió: Pinochet s'hauria inventat un atemptat per tal d'encetar la repressió. Cal no ser ingenus amb un home com aquest.

—Una de les parts més sorprenents del nostre treball és la de la captació de sectors de l'exèrcit de Xile. ¿Com ho feu, això?

—És molt complicat. I requereix un esforç enorme. Però cal tenir en compte que, en els primers temps del Front, tinguérem de part d'ex-militars xilens un ajut valuósíssim. Dins